

Ds. Arie van der Veer:

‘Nu overkwam het mijzelf, dat mijn kind overleed’

 Mieke Kerkhof-Scheenaard
 Eljee / Michaël Terlouw Fotografie / Shutterstock.com

**‘Vul je gereedschapskist met Gods Woord.
Als het leed toeslaat leer je ze hanteren’**

Volkomen onverwacht overleed in 2015 de zoon van ds. Arie van der Veer. Het was voor de bekende predikant ‘een ramp’. Toch verloor ds. Van der Veer niet zijn vertrouwen in God. Dwars door alle omstandigheden heen kon hij zich blijven vasthouden aan Hem. >

Verbijstering. Je gelooft het niet. Totdat je hem ziet liggen. Overleden. Dan dringt de waarheid tot je door dat het echt waar is.' Op 8 juni 2015 overleed de zoon van ds. Arie van der Veer aan een acute hartstilstand. Als hij zijn ogen dicht doet, draait het filmpje weer voor hem af. Wat betekent deze schok voor het geloofsleven van de bekende televisiedominee?

In de gang van het huis van Arie en Ees van der Veer staat een foto van Peter, hun zoon die op 47-jarige leeftijd overleed. Als een donderslag bij heldere hemel. 'Vroeger stond die foto daar niet. Dit is een soort monument na zijn sterven. Er gaat geen dag voorbij dat je er niet aan denkt. Dat hoort nu bij ons leven.' Arie van der Veer heeft er geen moeite mee om over zijn verdriet te spreken. Integendeel. Wel als hij merkt dat mensen het pijnlijke onderwerp proberen te omzeilen. 'Dàt vind ik moeilijk.'

Ongeschokt vertrouwen

Door het overlijden van zijn zoon is zijn vertrouwen in God niet geschokt. Daar is Van der Veer duidelijk in. 'Ik ben al vijftig jaar predikant en heb veel gemeenteleden

'Zoek je eigen manna, dan spreekt God rechtstreeks tot je'

begeleid op hun sterfbed en bij begravenissen. Dat is mijn beroep. Ik weet wat mensen allemaal kan overkomen. Maar nu overkomt het mijzelf, dat mijn kind overlijdt. Dat was de schok. Nu maakte

ik een ramp mee. Want dat is het als je kind overlijdt. Zonder ziekbed vooraf, zonder afscheid nemen.....'

Troost

Iedereen reageert anders op verdriet, dat weet Van der Veer vanuit zijn praktijk als predikant. Het was ook te merken aan de reacties op de blogs die hij schreef over het overlijden van zijn zoon. Zelf vond hij veel troost bij zijn familie met wie hij samen het verlies kon verwerken, en het warme medeleven uit zijn omgeving. 'Ik ben bevoorrecht, dat wij in ons gezin allemaal het geloof met elkaar kunnen delen. Dat is in zo'n periode een enorme bron van kracht. We hebben veel gezongen, gebeden en gehuild. En het lied *Ik zal er zijn* van Sela betekent heel veel voor mij. Deze band zingt liederen die dicht bij het dagelijkse

leven staan. Natuurlijk wist ik altijd al dat God erbij is, in elke situatie. Maar nu sprak de tekst van dit lied mij rechtstreeks aan.'

Theorie wordt praktijk

'Als ik oude preken teruglees, kan ik niet anders concluderen dan dat ik veel gesproken heb vanuit de theorie: God heeft je lief, Hij helpt ons, Hij is erbij. Door de littekens die ik zelf heb opgelopen zijn de woorden die ik nu spreek veel echter geworden. Rouw heeft beslist een achterkant. En dat is voor mij dat ik een belangrijke schat heb gevonden. Wat dat is? Ik kan alles met God beleven. De leuke dingen in mijn leven, maar ook de moeilijke dingen. Het gaat mij er niet om dat ik kan begrijpen waarom Peter stierf. Alsof ik dan God pas weer zou kunnen vertrouwen. Waar het mij om gaat is dat ik me dwars door alle omstandig-

heden aan Hem kan vasthouden.' 'Ik realiseer me dat ik mensen nu pas echt kan helpen als zij rouwen. Ik heb dezelfde pijn als zij. Ervaar wat zij ervaren.' Als voorbeeld noemt Van der Veer, dat hij nu de sterfdatum noteert van gemeenteleden. Op die dag kan de weduwe of weduwnaar beslist op minimaal een telefoontje van hem rekenen. 'Net als de meeste andere mensen vergat ik dat meestal om te doen, je leven gaat verder. Maar voor degene die rouwt is dat niet het geval...'

Eigen manna

Arie van der Veer is terughoudend als het erom gaat bijbelteksten door te geven waarin hij steun heeft gevonden. 'Alsof je een recept geeft: doe dit nu maar, en lees deze tekst, dan is het weer klaar. Zo werkt het niet. Zoek je eigen manna, dat is mijn advies. Dat vraagt om een investering. Lees bemoedigende teksten in een periode dat het goed gaat met je. Als later het leed toeslaat, komen die teksten je te binnen.' Arie van der Veer vergelijkt de dagelijkse omgang met God en het lezen van Zijn woord met het vullen van een gereedschapskist. 'Je leert ze hanteren in periodes waarin je het moeilijk hebt. 'Vanaf 2001 heb ik voor mezelf veel troost gezocht in de Bijbel. Ik was enkele malen levensbedreigend ziek. Een hartkwaal, kanker. Voor mij bekende teksten uit de Bijbel kwamen tot leven en gaven mij kracht. Romeinen 8 bijvoorbeeld. Dat God alles doet medewerken ten goede. Hij wijkt niet af van Zijn plannen. En het troostte mij dat niets ons kan scheiden van Zijn liefde. Maar weet je, dit soort teksten kun je elkaar duizend keer voorhouden. Ik heb het zelf ook zo vaak bij anderen gedaan. >

Maar als je een ramp meemaakt, is het beter om zelf op zoek te gaan. Dan spreekt God rechtstreeks tot jou. Dat is veel krachtiger dan de woorden van een ander, ook al geven ze je op dat moment troost. Zonder God ben je afhankelijk van een ander. Eet geen blikgroente, zeg ik weleens. Maar eet zelf elke dag verse groente.'

Praat erover

Als predikant weet Van der Veer dat veel mensen hun verdriet en bijbehorende emoties niet uiten. Hij merkte het ook aan de reacties op zijn blogs, waarin hij

open vertelde over zijn verdriet om het verlies van zijn zoon. Hij is daar duidelijk over: 'Door de schok die je meemaakt kun je ook je geloof kwijtraken. Besef dat dat

'Zonder God ben je afhankelijk van een ander. Eet geen blikgroente, zeg ik weleens. Maar eet zelf elke dag verse groente'

allemaal mag en kan! Het was gewoon te veel voor je. Maar ga niet op slot. Kijk eens in de Bijbel hoeveel psalmen er zijn waarin

iemand zijn nood klaagt. Psalm 88 is de donkerste psalm die je in dat opzicht kunt hebben. Dat hoort er allemaal bij. Ik ben bang dat we in de gereformeerde kerken te weinig geoefend hebben om de ander aan het woord te laten. Ik pleit voor klaagmannen en klaagvrouwen. Mensen van wie je weet dat je bij hen je verdriet en emoties kunt uiten. Bij ons in de kerk is een gebedsteam waar gemeentelieden altijd terecht kunnen. Om te praten om te huilen. Mijn eigen verdriet maakt me er meer dan ooit van bewust hoe belangrijk het is dat we elkaar helpen als we het moeilijk hebben. Ik hoop dat het in steeds meer kerken gebeurt.'

Betrek God in je verdriet

'In 2 Korinthiërs 7 lees ik dat er twee soorten verdriet zijn. Droefheid naar Gods wil en droefheid niet naar Gods wil. Het verschil? In het tweede geval houd je God buiten je verdriet. Je probeert het zelf te verwerken. Droefheid naar Gods wil is dat je Hem betreft in je verdriet,

je emoties niet verbergt. Zoek Hem op. Hij is niet degene die jou de ellende heeft aangedaan. Het hoort bij het leven, en niemand ontkomt eraan. Geloven is leven met vragen, en toch met recht zeggen dat je kunt verblijden in de Heer onze God. Ook al ben je in de rouw.' Je bent dominee of niet, Arie van der Veer geeft toch graag een tekst mee. Een die aanmoedigt zelf naar God te gaan als je het niet meer weet. 'In 1 Samuël 30:6b staat dat David op de puinhopen van de stad stond, vrouwen en kinderen ontvoerd. *Maar David sterkte zich in de Here zijn God.* (NBG51) Niemand komt onbeschadigd door het leven. Ik probeer te zijn als David en me telkens weer in de Here te sterken. En dan weet ik weer: Hij is erbij.' ■

Ds. Arie van der Veer (1942) was van 1990 tot 2008 voorzitter van de Evangelische Omroep (EO). Hij presenteert nog steeds mede het EO-programma De Kapel en De Bijbel Open, een rubriek in het radioprogramma De Muzikale Fruitmand (NPO Radio 5).

Mieke Kerkhof-Scheenaard (1957), die het interview met ds. Van der Veer maakte, is freelance tekstschrijver/redacteur in Oegstgeest, PR-adviseur voor SchuldHulpMaatje in Nederland en trouwambtenaar. Voor meer informatie: www.totaalverhaal.nl en www.jaikwileentrouwambtenaar.nl.